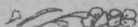

naj še, da so zidali belopeški grad bližnji sosedje-tlačani, posebno Ratečanje, ki pripovedujejo še sedaj, kako trdo so morali delati njih pradedje. Zjutraj je šel tlačan z volom vozit, zvečer je prišel domov le z volovo kožo. Še sedaj se tudi čuti neka mrznja med Belopečani in Ratečani. Poslednji pravijo Belopečanom »purgarji«, Belopečani pa Ratečanom »coklarji«. — To mimogrede!

Na belopeški graščini nahajamo to-le vrsto oskrbnikov in gospodarjev, kolikor se je dala zaslediti iz starih letopisov in listin:

- Leta 1470. Jurij Skodl,
 » 1550. grof Franc Thurn-Oberstein (stari grad nad Kamnikom),
 » 1575. grof Dietrichstein,
 » 1612. baron Khevenhüller,
 » 1636. knez Eggenberg,
 » 1647. pl. Benaglia,
 » 1685. Volk Turjaški,
 » 1685. Trillek,
 » 1688. Schmidhofen-Kovačič,
 » 1706. Rechbach.

V 18. stoletju so Rechbachi zidali nov grad Podklancem (Stückl) in ga potem prodali rodovini Kos. Omenja se Franc Kos (†1. 12. 1839.). Danes je nekdanja belopeška graščina last belopeškega tovarniškega podjetja: »Aktiengesellschaft: Stahlwerke Weissenfels«. (Nadaljevanje.)

Pojedina pri Bogu.

Nekoč je sklenil Bog, da priredi v nebesnih prostorih veliko pojedino.

Vse vrline je pozval v gosti. Same vrline; mož ni povabil, ampak same gospe.

Zbralo se jih je lepo število, velikih in malih. Male vrline so bile bolj priljudne in ljubeznivejše kakor velike. A vse so bile zadovoljne in prav vljudno so se pogovarjale med seboj, kakor se spodobi bližnjim sorodnicam in znankam.

A glej, Bog zapazi dve žlahtni gospé, ki se nista — kakor se je videlo — prav nič poznali.

Gospodar prime eno izmed njih za roko in jo pelje k drugi.

»Dobrotljivost«, pravi, kazaje na prvo.

»Hvaležnost«, dostavi, kazaje na drugo . . .

Obe vrlini sta se zelo začudili. Kar stoji svet — in stoji že dolgo — sta se srečali ti dve vrlini tedaj prvokrat.

Turgenjev. — Iz ruščine prevel Jelin.

